

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 6 2019, nummers 154 - 174 dinsdag 12 februari 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	5
Wabo.....	5
Waterwet.....	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	8
Werkloosheid.....	9
Sociale zekerheid overig.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	11
Wet Bibob	11
Wet politiegegevens	12
Vreemdelingenrecht	13
Inreisverbod	13
Ongewenstverklaring.....	14
Asiel.....	14
Vreemdelingenbewaring	15

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 154

CBb, 29-01-2018 (publ. 04-02-2019), 18/1834

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 6:12 lid 2 onder b, 7:10 lid 1, 8:55b lid 1, 8:55d, 8:72

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Uit de wetsgeschiedenis behorende bij artikel 8:72 van de Awb (Kamerstukken II 1991-1992, 22495, nr. 3) komt naar voren dat een besluit, naar aanleiding van een uitspraak waarbij een besluit is vernietigd, zo spoedig als redelijkerwijs mogelijk is, moet worden genomen. Gezien de complexiteit van onderhavige zaak is echter sprake van een bijzonder geval als bedoeld in artikel 8:55d, derde lid, van de Awb, die noopt tot het bepalen van een andere termijn dan genoemd in het eerste lid van dit artikel. Een termijn van twee weken wordt dan ook niet reëel geacht.

Besluit waarbij verweerder afwijzend heeft beslist op het verzoek van appellante om handhavend op te treden tegen de derde-partijen wegens overtreding van het Besluit welzijn productiedieren, de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren en de Wet dieren. (...) Bij uitspraak van 10 juli 2018, [ECLI:NL:CBB:2018:309](#), heeft het College het beroep tegen de beslissing op bezwaar gegrond verklaard en dit besluit vernietigd. Het College heeft verweerder opgedragen om een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen, met inachtneming van hetgeen het College in de uitspraak heeft overwogen. (...)

Het College overweegt dat, nu in de uitspraak van het College van 10 juli 2018 geen termijn is gesteld waarbinnen verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar moet nemen, de termijn als genoemd in artikel 7:10, eerste lid, van de Awb van toepassing is. Het College stelt vast dat deze termijn ruimschoots is overschreden. Voorts stelt het College vast dat meer dan twee weken zijn verstreken tussen de ingebrekestelling van appellante van 24 augustus 2018 en de datum van indiening van het beroep. Het beroep is derhalve ontvankelijk.

Het beroep tegen het niet (tijdig) beslissen op de bezwaren van appellante tegen het primaire besluit is gegrond. Het College zal een termijn bepalen waarbinnen verweerder een beslissing op bezwaar dient te nemen.

Het College is van oordeel dat appellante er terecht op heeft gewezen dat uit de wetsgeschiedenis behorende bij artikel 8:72 van de Awb (Kamerstukken II 1991-1992, 22495, nr. 3) naar voren komt dat een besluit, naar aanleiding van een uitspraak waarbij een besluit is vernietigd, zo spoedig als redelijkerwijs mogelijk is, moet worden genomen. Gezien de complexiteit van onderhavige zaak is naar het oordeel van het College echter sprake van een bijzonder geval als bedoeld in artikel 8:55d, derde lid, van de Awb, die noopt tot het bepalen van een andere termijn dan genoemd in het eerste lid van dit artikel. Een termijn van twee weken acht het College dan ook niet reëel.

Het College zal, de belangen van partijen bij het bepalen van een termijn voor het nemen van een nieuw besluit op bezwaar tegen elkaar afwegend, verweerder opdragen uiterlijk 18 weken na verzending van deze uitspraak een besluit te nemen op het bezwaar van appellante tegen het primaire besluit. Het College neemt hierbij in aanmerking dat inmiddels reeds meer dan een half jaar is verstreken sinds de uitspraak van het College

van 10 juli 2018. Hoewel duidelijk is dat verweerder in die tijd niet helemaal heeft stilgezeten, heeft het College zich niet aan het beeld kunnen onttrekken dat niet van meet af aan sprake is geweest van de voorbereiding van een nieuw besluit op bezwaar op basis van een beredeneerde planning volgens een bepaald tijdschema, zonder daarbij uit het oog te verliezen dat voor het nemen van dat besluit niet onbepaald de tijd kan worden genomen. Dat de derde-partijen hun gedrag moeten kunnen afstemmen op de uitspraak van 10 juli 2018, betekent niet dat verweerder geen eigen, sturende verantwoordelijkheid heeft ter zake van de (wijze van) voorbereiding en het nemen van het nieuwe besluit op bezwaar in het kader van de handhaving. (...)

Verweerder heeft terecht gesteld dat een nieuw besluit op bezwaar met de vereiste zorgvuldigheid moet worden genomen. Op voorhand is niet uitgesloten dat daartoe bepaalde aspecten (nog) nader (wetenschappelijk) moeten worden onderzocht en in verband hiermee deskundigen moeten worden geraadpleegd, zoals verweerder heeft aangevoerd. (...) Het College begrijpt dat verweerder informatie nodig heeft van derde partijen en de sector om te kunnen beoordelen wanneer zij hun gedrag kunnen afstemmen op de uitspraak van het College, maar het strookt naar het oordeel van het College niet zonder meer met de hiervoor genoemde eigen, sturende verantwoordelijkheid van verweerder ter zake van de (wijze van) voorbereiding en het nemen van het nieuwe besluit op bezwaar dat verweerder niet zelf met een voorstel daartoe komt, maar het initiatief hiertoe eenzijdig aan de sector laat. (...)

Al het vorenstaande in aanmerking nemend en de belangen van partijen tegen elkaar afwegend, zal het College verweerder opdragen uiterlijk 18 weken na verzending van deze uitspraak een beslissing te nemen op de bezwaren van appellante tegen het primaire besluit. (...)

[ECLI:NL:CBB:2019:37](#)

JnB2019, 155

MK ABRS, 06-02-2019, 201807539/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 8:56

ZITTING. Er is i.c. geen grond voor het oordeel dat de rechtbank, door de uitnodiging voor de zitting alleen naar [appellant], die mede namens de anderen de gronden van het beroep heeft ingediend, te zenden, heeft gehandeld in strijd met artikel 8:56 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2019:341](#)

JnB2019, 156

CRvB, 22-01-2019 (publ. 05-02-2019), 17 6336 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 8:75

Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) 3:13, 3:15

MISBRUIK VAN RECHT. Het betoog van appellante i.c. dat de bepalingen over misbruik van recht in het BW niet van toepassing zijn, aangezien artikel 8:75 van de Awb op dat punt een uitputtende regeling kent, slaagt niet. Artikel 8:75

van de Awb biedt slechts een regeling voor vergoeding van proceskosten in een procedure bij de bestuursrechter en sluit niet uit dat de bevoegdheid beroep in te stellen bij de bestuursrechter niet mag worden ingeroepen wegens misbruik van recht. Nu voorts de aard van de rechtsbetrekking zich daartegen niet verzet, vindt artikel 3:13, gelezen in verbinding met artikel 3:15, van het BW ook toepassing bij de bevoegdheid beroep bij de bestuursrechter in te stellen. Deze artikelen verzetten zich daarom tegen een inhoudelijke behandeling van een bij de bestuursrechter ingesteld beroep dat misbruik van bevoegdheid behelst en bieden dan ook een wettelijke grondslag om een zodanig beroep niet-ontvankelijk te verklaren. Vergelijk de uitspraak van de ABRS van 19 november 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4135](#).

[ECLI:NL:CRVB:2019:261](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 157

MK ABRS, 06-02-2019, 201804676/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Weert.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c, i, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 1°

WABO. Omgevingsvergunning voor het bouwen van een geitenstal en een werkruimte. De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat het college in de door [appellant sub 1] gestelde vrees voor Q-koorts in redelijkheid aanleiding had moeten zien de omgevingsvergunning te weigeren.

[...] De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat het college in de door [appellant sub 1] gestelde vrees voor Q-koorts in redelijkheid aanleiding had moeten zien de omgevingsvergunning te weigeren. Zij heeft daarbij terecht betrokken dat niet is betwist dat [appellante sub 2] de van overheidswege verplichte maatregelen ter voorkoming van Q-koorts treft en zijn bedrijf onder toezicht staat van de Nederlandse Voedsel- en Waren Autoriteit. De Afdeling wijst er in dit verband op dat de brief van [appellante sub 2] van 19 mei 2017, waarin onder meer de maatregelen tegen Q-koorts die het bedrijf neemt, zijn opgesomd, aan het besluit op bezwaar is gehecht en volgens dat besluit onderdeel uitmaakt van de overwegingen van het college. Het college heeft in dit verband ter zitting van de Afdeling nog opgemerkt dat sinds het treffen van landelijke maatregelen geen uitbraak van Q-koorts meer heeft plaatsgevonden. De rechtbank heeft bij haar oordeel verder terecht betrokken dat het voorkomen van bacteriën aanzienlijk wordt beperkt, gelet op de ter zitting onweersproken stelling van [appellante sub 2] dat de geiten niet op het bedrijf lammeren. De bacteriën die Q-koorts veroorzaken komen, aldus de rechtbank, namelijk met name vrij tijdens het lammeren. In de stelling van [appellant sub 1] dat een vroeggeboorte van een dode vrucht kan plaatsvinden, ziet de

Afdeling geen grond voor een ander oordeel. Hierbij wordt betrokken dat [appellante sub 2] ter zitting van de Afdeling heeft verklaard dat de drachtige geiten uiterlijk een maand voordat zij lammeren, worden afgevoerd.

De rechtbank heeft verder overwogen dat uit het rapport van het RIVM blijkt dat rond geitenhouderijen mensen vaker een longontsteking hebben en dat het nog onduidelijk is wat de oorzaak is van deze longontstekingen. In het rapport wordt gesteld dat al wel duidelijk is dat Q-koorts geen verklaring voor het verhoogde risico biedt en dat geitenhouderijen voor zover bekend weinig fijnstof en endotoxinen uitstoten. Om specifieke oorzaken van deze toename te achterhalen is volgens het RIVM meer onderzoek nodig. Pas dan kunnen volgens het RIVM bedrijfsgerichte maatregelen worden aanbevolen. De rechtbank heeft, rekening houdend met het rapport van het RIVM van juni 2017, geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het in werking hebben van de inrichting niet zodanige risico's voor de volksgezondheid kan opleveren dat de omgevingsvergunning om die reden had moeten worden geweigerd. [appellant sub 1] heeft in hoger beroep opnieuw verwezen naar het onderzoek van het RIVM. De Afdeling ziet hierin geen grond voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte tot voormeld oordeel is gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:340](https://ecli.nl/RVS:2019:340)

JnB2019, 158

MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-01-2019 (publ. 01-02-2019), SHE 18/1472, 18/1473, SHE 18/1474, SHE 18/1451, SHE 18/1496, SHE 18/1489 en SHE 18/1490

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a
Reparatiewet BZK 2014 artikel XXIII, onder c
Woningwet 133 lid 1

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Deurne, verweerder.

WABO. Omgevingsvergunning voor het bouwen van bouwwerken op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a van de Wabo. Het beeldkwaliteitsplan maakt integraal deel uit van de planregels. Op onderdelen is het beeldkwaliteitsplan gedetailleerd en voldoende concreet om het bouwplan aan te toetsen. Het bouwplan is in strijd met het beeldkwaliteitsplan en dus in strijd met het bestemmingsplan. In dit geval is het geldende bestemmingsplan vastgesteld voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Reparatiewet BZK 2014 en nadien niet gewijzigd. Daarom was ten tijde van het bestreden besluit de bouwverordening van toepassing. Na 1 juli 2018 zijn overigens de parkeernormen van het beeldkwaliteitsplan van toepassing. Niet goed is beoordeeld of er voldoende parkeerplaatsen zijn.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:220](https://ecli.nl/RBOBR:2019:220)

JnB2019, 159

MK Rechtbank Gelderland, 21-12-2018, AWB 18/3458

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland, eiser,

en het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Neder-Betuwe, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder b, onder i, 2.11 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa aanhef en onder b, 5.21, 6.10a lid 1

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1

WABO. Omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1 lid 1 aanhef en onder b Wabo voor ophogen weiland. Door de ophoging worden de natuurwaarden niet blijvend onevenredig geschaad als bedoeld in de planregels. De aangevraagde handelingen zijn aan te merken als handelingen waarvoor het verbod uit artikel 3.1, tweede en vierde lid, van de Wnb geldt. Er is sprake van een onlosmakelijke samenhang tussen de aanlegvergunning en artikel 3.1 van de Wnb.

Uit de quickscan volgt dat door het ophogen van gronden en het aanleggen van natuurvriendelijke oevers nesten (kunnen) worden vernield of beschadigd, en beschermde vogels (kunnen) worden verstoord. Een overtreding van artikel 3.1, tweede en vierde lid, Wnb kan worden voorkomen door de werkzaamheden buiten het broedseizoen uit te voeren. Dit dient wel met een voorschrift te zijn geborgd. Dit heeft verweerder nagelaten. Daarmee is onvoldoende gegarandeerd dat de werkzaamheden buiten het broedseizoen plaatsvinden. Omdat de ophoging reeds heeft plaatsgevonden, heeft een voorschrift dat borgt dat de werkzaamheden niet plaatsvinden in het broedseizoen geen toegevoegde waarde meer. De rechtsgevolgen worden in stand gelaten.

[ECLI:NL:RBGEL:2018:5578](https://ecli.nl:RBGEL:2018:5578)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 06-02-2019, 201801763/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:350](https://ecli.nl:RVS:2019:350); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet Bibob", JnB2019, 168.);
- MK ABRS, 06-02-2019, 201709990/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:333](https://ecli.nl:RVS:2019:333));
- Voorzieningenrechter rechtbank Limburg, 01-02-2019, AWB/ROE 18/3000 ([ECLI:NL:RBLIM:2019:933](https://ecli.nl:RBLIM:2019:933)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2019, 160

ABRS, 06-02-2018, 201709545/1/A1

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier.

Waterwet 2.1

WATERWET. Wateroverlast op een perceel die beweerdelijk wordt veroorzaakt door een verminderde afwatering van naburige percelen als gevolg van het dempen van een sloot, is een belang dat valt onder het bereik van artikel 2.1 van de Waterwet. Dat belang moet worden betrokken bij de beoordeling van een aanvraag om een watervergunning. Dat het hoogheemraadschap niet

verantwoordelijk is voor een goede afwatering van percelen die in particuliere eigendom zijn, maakt dat niet anders.

[ECLI:NL:RVS:2019:367](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 161

MK CRvB, 24-01-2019 (publ. 07-02-2019), 16/7247 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

EVRM 6

Verordening (EG) nr. 987/2009 49

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. MEDISCH ONDERZOEK IN NEDERLAND. De rechtbank heeft het beginsel van hoor en wederhoor, het beginsel van goede procesorde en artikel 6 van het EVRM niet geschonden. Voorts heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het Uvw het medisch onderzoek in Nederland heeft kunnen laten plaatsvinden. Artikel 49, tweede lid, van Verordening (EG) nr. 987/2009 (Vo. 987/2009) (tot 1 mei 2010 artikel 40 van Verordening nr. 574/72 (Vo. 574/72)) bepaalt dat elk orgaan, volgens de wetgeving die het toepast, de aanvrager door een arts of andere deskundige van eigen keuze kan laten onderzoeken, teneinde de mate van invaliditeit te bepalen. In de uitspraak van 15 december 1999 ([ECLI:NL:CRVB:1999:AA4556](#)) heeft de Raad, onder verwijzing naar de beantwoording van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van prejudiciële vragen van de Raad, overwogen dat artikel 40 van Vo. 574/72 zich er niet tegen verzet dat bij een eerste vaststelling van een invaliditeitsuitkering aan een persoon die woont op het grondgebied van een andere lidstaat dan die van het bevoegde orgaan, het bevoegde orgaan op basis van eigen medisch onderzoek de mate van invaliditeit bepaalt, zonder eerst een onderzoek door het orgaan van de woonplaats te hebben gevraagd. Het bevoegde orgaan houdt evenwel rekening met de documenten en medische rapporten alsmede met inlichtingen van administratieve aard die door het orgaan van andere lidstaten zijn vergaard alsof deze in zijn eigen lidstaat waren opgesteld. Het inmiddels toepasselijke artikel 49 van Vo. 987/2009 bevat in essentie dezelfde regeling. In dit geding is sprake van een eerste vaststelling van een invaliditeitsuitkering en niet gebleken is van documenten die aan de beoordeling door het Uvw in de weg stonden.

[ECLI:NL:CRVB:2019:348](#)

JnB2019, 162

MK CRvB, 16-01-2019 (publ. 05-02-2019), 17/1420 WAJONG

Wajong 2015

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. JONGGEHANDICAPTE. DUURZAAM ONTBREKEN ARBEIDSVEMOGEN. Met appelllant wordt geoordeeld dat niet valt in te zien

waarin de op 27 februari 2018 aanwezige onderliggende complexe meervoudige problematiek verschilt van de situatie op 1 december 2015. Het moet er daarom voor worden gehouden dat appellant al per 1 december 2015 jonggehandicapte was in de zin van hoofdstuk 1A van de Wajong 2015.

[ECLI:NL:CRVB:2019:287](#)

JnB2019, 163

MK CRvB, 16-01-2019 (publ. 04-02-2019), 16/7390 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvv.

Wajong 1a:1, 1a:2, 1a:6

WAJONG. Tussen partijen is in geschil of appellant arbeidsvermogen had op de dag dat hij achttien jaar is geworden. Geoordeeld wordt dat de arbeidsdeskundigen inzichtelijk en op afdoende wijze hebben onderbouwd dat appellant in staat is een taak in een arbeidsorganisatie uit te voeren en over basale werknemersvaardigheden beschikt.

[ECLI:NL:CRVB:2019:286](#)

JnB2019, 164

MK CRvB, 16-01-2019 (publ. 05-02-2019), 16/7702 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvv.

Wajong

Schattingsbesluit 1a:1

WAJONG. In het geheel van de ter beschikking staande gegevens heeft de rechtbank terecht onvoldoende onderbouwing gevonden voor het standpunt van het Uvv dat betrokkene beschikt over basale werknemersvaardigheden en tenminste een uur aaneengesloten kan werken. De rechtbank heeft eveneens terecht duurzaamheid van het verlies aan arbeidsvermogen aangenomen in verband met het zeer beperkte leervermogen van betrokkene, zoals dat uit de door hem verstrekte gegevens naar voren komt. Daaraan doet niet af dat betrokkene wordt behandeld met antipsychotica, omdat deze behandeling is gericht op het verbeteren van een psychotisch beeld dat eerst na de genoemde bevindingen en na de datum in geding is ontstaan. Dat met de jaren nog een zekere rijping of ontwikkeling zal optreden is een algemene stelling van de verzekeringsarts bezwaar en beroep waaraan in het licht van de beperkingen waarmee betrokkene wordt geconfronteerd geen conclusies kunnen worden verbonden.

[ECLI:NL:CRVB:2019:301](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2019, 165

MK CRvB, 24-01-2019 (publ. 07-02-2019), 17/2132 WW

Raad van bestuur van het Uuv.

WW 1b lid 6

Dagloonbesluit 2015 3 lid 1

Wfsv 16

Wet op de loonbelasting 1964 31

WERKLOOSHEID. DAGLOON. EINDEJAARSUITKERING. Nu in de CAO is bepaald dat de eindejaarsuitkering met inachtneming van de fiscale regels netto aan de betrokkene wordt uitbetaald, is sprake van een eindheffingsbestanddeel als bedoeld in artikel 31, eerste lid, onderdeel f, van de Wet op de loonbelasting 1964. Deze eindheffingsbestanddelen behoren niet tot het loon in de zin van de Wfsv en daarom niet tot het dagloon. Dat betekent dat de netto uitbetaalde eindejaarsuitkering terecht niet is opgenomen in de polisadministratie. Er is dan ook, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, geen sprake van onjuiste of ontbrekende gegevens in de polisadministratie.

[ECLI:NL:CRVB:2019:345](https://ecli.nl/CRVB:2019:345)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 166

Rechtbank Noord-Nederland, 06-02-2019, LEE 18/1134

Zorgkantoor Friesland, verweerder.

Regeling langdurige zorg (Rlz)

Besluit langdurige zorg (Blz)

Protocol Meerzorg (Protocol)

WET LANGDURIGE ZORG. De rechtbank is van oordeel dat het onderscheid dat verweerder maakt tussen periodes met zorg en periodes met toezicht niet berust op de feitelijke situatie van eiseres. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom er feitelijk geen sprake is van één voortgezette handeling van zorg gedurende 24 uur per etmaal en heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom gedurende 6 uur per etmaal uitgaan dient te worden van toezicht in plaats van zorg. Derhalve heeft verweerder ten onrechte aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat toezicht niet kan worden gefinancierd middels Meerzorg. De beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RBNNE:2019:338](https://ecli.nl/RBNNE:2019:338)

JnB2019, 167

MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-01-2019, SHE 18/2077

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad, verweerder.

WMO 2015. PTSS-HULPHOND. De rechtbank is van oordeel dat de PTSS-hulphond voor eiser niet als maatwerkvoorziening in het kader van de Wmo 2015 kan worden aangemerkt. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:478](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet Bibob

JnB2019, 168

MK ABRS, 06-02-2019, 201801763/1/A1

college van gedeputeerde staten van Groningen.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3, 8, 9, 12

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.20

WET BIBOB. Verlening omgevingsvergunning inrichting voor de duur van vijf jaar. Vervoer van afvalstoffen van en naar de inrichting houdt verband met de activiteiten waarop de omgevingsvergunning betrekking heeft. Ook overtredingen in het kader van de Arbeidstijdenwet vloeien voort uit de bedrijfsactiviteiten en konden in zoverre betrokken worden in het bibob advies. De ernst en aard van de feiten en het tijdsverloop sinds het zich voordoen van een deel van de feiten rechtvaardigen niet dat aan een omgevingsvergunning voor een bestaande inrichting een beperkte geldigheidsduur van vijf jaar wordt verbonden. Dat de inrichting reeds is vergund, staat weliswaar niet in de weg aan het uitvoeren van een bibob-onderzoek, maar dient wel bij de beoordeling van de evenredigheid van de op het bibob-onderzoek gebaseerde besluit te worden betrokken.

[...] Het college heeft de gevraagde omgevingsvergunning [red: voor het veranderen en in werking hebben van een bestaande inrichting en het bouwen van een KGA-depot aan de [locatie] te Eemshaven] op grond van artikel 3 van de Wet bibob gelezen in verbinding met artikel 2.20 van de Wabo verleend voor de duur van vijf jaar.

[...] Samenhang strafbare feiten en gevraagde omgevingsvergunning

De rechtbank heeft met juistheid vastgesteld dat de verleende omgevingsvergunning ziet op over- en opslag, be- en verwerking van primaire en (verontreinigde) secundaire bouwstoffen en afvalstoffen. De rechtbank heeft voorts terecht overwogen dat in dat kader vervoer van de afvalstoffen van en naar de inrichting plaatsvindt en dat dit vervoer daardoor verband houdt met de activiteiten waarop de omgevingsvergunning betrekking heeft. Steun voor dit oordeel kan worden gevonden in de memorie van toelichting op de Wet bibob waar onder meer is opgenomen dat het transport van afval in het verlengde ligt van de afvalverwerking (Kamerstukken II, 26 883, nr. 3, p. 62). Dat voor het transport van afval, naar [appellante] stelt, een aparte vergunning nodig is, maakt dat, wat ervan zij, niet anders. De rechtbank heeft voorts terecht overwogen dat ook overtredingen in het kader van de Arbeidstijdenwet voortvloeien uit de bedrijfsactiviteiten van [appellante] en in zoverre betrokken konden worden in het bibob-advies. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 11 april 2018,

[ECLI:NL:RVS:2018:1207](#) en 15 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA0168](#).

[...] Evenredigheid

[...] De Afdeling is van oordeel dat het besluit [...] niet evenredig is als bedoeld in artikel 3, vijfde lid, van de Wet bibob. Zonder af te willen doen aan de ernst van de hiervoor onder 16.3 en de overige in het bibob-advies omschreven strafbare feiten, is de Afdeling niettemin van oordeel dat in dit geval geen sprake is van een situatie waarin de overheid met de verlening van de gevraagde omgevingsvergunning ongewild betrokken raakt bij het faciliteren van criminele activiteiten. Weliswaar is in het bibob-advies geconcludeerd dat ernstig gevaar bestaat dat de omgevingsvergunning zal worden gebruikt voor het plegen van strafbare feiten, maar de ernst en aard van deze feiten en het tijdsverloop sinds het zich voordoen van een deel van de feiten rechtvaardigen niet dat aan een omgevingsvergunning voor een bestaande inrichting een beperkte geldigheidsduur van vijf jaar wordt verbonden. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat de in deze procedure voorliggende omgevingsvergunning een revisievergunning betreft voor een bestaande, grotendeels reeds vergunde inrichting. Dat de inrichting reeds is vergund, staat anders dan [appellante] heeft betoogt weliswaar niet in de weg aan het uitvoeren van een bibob-onderzoek, maar dient wel bij de beoordeling van de evenredigheid van de op het bibob-onderzoek gebaseerde besluit te worden betrokken. De conclusie is dat de verlening van de omgevingsvergunning voor een termijn van vijf jaren in strijd is met artikel 3, vijfde lid, van de Wet bibob.

[ECLI:NL:RVS:2019:350](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB2019, 169

ABRS, 06-02-2019, 201802122/1/A3

korpschef van politie.

Wet politiegegevens 3, 8, 14, 28

WET POLITIEGEGEVENS. Afwijzing verzoek om verwijdering gegevens uit de Basisvoorziening Handhaving blijft in stand. Procesbelang bij beoordeling beroep ten aanzien van eerste registratie, want deze registratie is wel verwijderd maar niet vernietigd terwijl [appellant] ook om vernietiging heeft verzocht. Registraties zijn proportioneel. Het bewaren van de eerste registratie is ondanks de verwijdering op grond van artikel 14, eerste lid, van de Wpg eveneens proportioneel. Geen strijd met artikel 8 van het EVRM. Het bewaren van de registraties is niet in strijd met het recht om vergeten te worden. De AVG gold nog niet ten tijde van de aanvraag en de besluitvorming en uit artikel 3, tweede lid, van de Privacyrichtlijn volgt dat die niet van toepassing is op de verwerking van persoonsgegevens als hier aan de orde. Het Handvest is in dit geval van toepassing maar [appellant] heeft niet gemotiveerd waarom aan zijn recht een zwaarder gewicht moet worden toegekend dan aan het belang van de

registraties.

[ECLI:NL:RVS:2019:313](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2019, 170

MK ABRS, 04-02-2019, 201601334/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 11 lid 2

INREISVERBOD. Het inreisverbod wordt geschorst als een vreemdeling in strijd met een geldend inreisverbod de Europese Unie inreist. Het lopen van de termijn wordt tijdelijk onderbroken en loopt verder zodra die vreemdeling het grondgebied van de Europese Unie opnieuw heeft verlaten.

Uit het arrest *Ouhrami* [[ECLI:EU:C:2017:590](#)] kan worden afgeleid dat een inreisverbod pas is uitgewerkt als een vreemdeling gedurende de volledige duur van het inreisverbod buiten de Europese Unie heeft verbleven. Dit betekent dat een inreisverbod niet is uitgewerkt indien een vreemdeling, nadat hij is vertrokken uit de Europese Unie, zich binnen de termijn waarvoor het is uitgevaardigd weer op het grondgebied van de Europese Unie begeeft (zie ook de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:622](#)). [...] Gelet op artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn dient de staatssecretaris een inreisverbod uit te vaardigen voor een op de situatie van een vreemdeling toegespitste duur. De Terugkeerrichtlijn voorziet daarnaast niet in de mogelijkheid dat die duur wordt verlengd. Indien het standpunt van de staatssecretaris zou worden gevolgd dat de termijn van een inreisverbod opnieuw begint te lopen als een vreemdeling in strijd met een geldend inreisverbod de Europese Unie toch inreist, leidt dit feitelijk alsnog tot verlenging van die duur. Bovendien kan dit ook leiden tot situaties waarin de totale duur van een inreisverbod niet meer in verhouding staat tot de oorspronkelijke duur ervan. Hierbij valt bijvoorbeeld te denken aan de situatie dat een vreemdeling zich een maand voor afloop van de termijn waarvoor het inreisverbod is uitgevaardigd op het grondgebied van de Europese Unie begeeft. Dit is tegen de achtergrond van de in de overwegingen van de Terugkeerrichtlijn opgenomen billijke regels en het beginsel van evenredigheid niet aanvaardbaar. [...] Gelet op het bovenstaande is de Afdeling dan ook van oordeel dat het inreisverbod wordt geschorst als een vreemdeling in strijd met een geldend inreisverbod de Europese Unie inreist. Dit betekent dat het lopen van de termijn tijdelijk wordt onderbroken en weer verder loopt zodra die vreemdeling het grondgebied van de Europese Unie opnieuw heeft verlaten.

[ECLI:NL:RVS:2019:301](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ongewenstverklaring

JnB2019, 171

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 28-01-2019 (publ. 08-02-2019), AWB 18/3569

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vlv 1(F)

Vw 2000 76 lid 1 e

ASIEL. 1(F) Vlv. Ongewenstverklaring. Unierechtelijk openbare orde criterium. Verweerder heeft ten onrechte het beoordelingskader als neergelegd in het arrest van het Hof van 2 mei 2018 [[ECLI:EU:C:2018:296](#)] niet in het bestreden besluit betrokken. Verweerder heeft dat beoordelingskader alsnog in de aanvullende motivering toegepast. De rechtbank oordeelt dat verweerder zich terecht en voldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het persoonlijk gedrag van eiser een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormde voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder heeft terecht gewicht toegekend aan de ernst van de misdrijven, het relatief geringe tijdsverloop, het gedrag van eiser nadien en het in strijd met het inreisverbod inreizen van Nederland. Beroep gegrond en rechtsgevolgen in stand.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:859](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 172

MK ABRS, 07-02-2019, 201803713/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Naar aanleiding van de inhoud van het ter zitting getoonde filmpje heeft de staatssecretaris erop gewezen dat niet valt te controleren of de verklaringen die de persoon op het filmpje heeft afgelegd, waar zijn. Ook valt niet te controleren of die persoon daadwerkelijk de Israëliische zakenman is, zoals de vreemdeling stelt. Verder is niet bekend of de persoon die in het filmpje de verklaringen van de gestelde Israëliische zakenman heeft vertaald een beëdigd tolk is geweest, aldus de staatssecretaris. Gelet hierop en nu de staatssecretaris de verklaringen van de vreemdeling over dit onderdeel van zijn asielrelaas niet ten onrechte ongeloofwaardig heeft geacht, betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris nader onderzoek naar het filmpje had moeten doen of (laten) verrichten in het land van herkomst.

[ECLI:NL:RVS:2019:385](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 173

MK ABRS, 06-02-2019, 201803885/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 b

VREEMDELINGENBEWARING. Dat op 29 maart 2018 een gehoor heeft plaatsgevonden waarin de vreemdeling informatie over zijn opvolgende aanvraag heeft verstrekt, betekent niet zonder meer dat op dat moment alle voor de beoordeling van de aanvraag noodzakelijke gegevens waren verkregen. Gegeven de inrichting van de asielprocedure kan de vreemdeling na dit gehoor immers nog opmerkingen maken of nadere gegevens verstrekken. Ook kan de staatssecretaris nadat de vreemdeling een zienswijze heeft ingediend nog tot de conclusie komen dat hij over onvoldoende gegevens beschikt om een besluit te nemen. De Afdeling acht in dit verband nog van belang erop te wijzen dat een bewaring krachtens artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 ingevolge artikel 59b, tweede lid, van de Vw 2000 aan een termijn van maximaal zes weken is gebonden, om aldus in overeenstemming met het bepaalde in artikel 9, eerste lid, van de Opvangrichtlijn (PB 2013 L 180) te waarborgen dat de vreemdeling niet langer dan nodig in bewaring wordt gehouden.

[ECLI:NL:RVS:2019:375](#)

JnB2019, 174

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 28-01-2019, NL19.1446

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Onrechtmatige standhouding. Nadat eiser met onbekende bestemming is vertrokken opnieuw gemeld bij het COA voor opvang. Rechtmatig verblijf herleeft.

Niet in geschil is dat eiser op 12 september 2018 met onbekende bestemming is vertrokken. Zoals blijkt uit de door verweerder genoemde uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018 (met name rechtsoverweging 6.1) [[ECLI:NL:RVS:2018:1491](#)] worden vreemdelingen die met onbekende bestemming zijn vertrokken, geacht Nederland kennelijk uit eigen beweging te hebben verlaten, zodat hun rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw 2000 is geëindigd. Eiser heeft zich evenwel op 14 november 2018 weer gemeld bij het COA en daar opvang gekregen tot zijn (door verweerder geplande) standhouding en inbewaringstelling. Naar het oordeel van de rechtbank is eisers rechtmatig verblijf herleeft toen hij zich meldde voor opvang. Vanaf dat moment voldoet eiser immers aan de voorwaarden voor rechtmatig verblijf genoemd in artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw 2000. Nog steeds staat vast dat eisers asielverzoek niet in behandeling is genomen op grond van artikel 30 van de Vw 2000

omdat Italië daarvoor verantwoordelijk is. Verder is eiser vanaf 14 november 2018 weer bereikbaar voor verweerder en daarmee feitelijk overdraagbaar aan Italië. Daaruit volgt verweerder ten aanzien van eiser aan artikel 50 van de Vw 2000 geen bevoegdheid tot staandehouding, ophouding en overbrenging kon ontlene. De rechtbank wijst ter onderbouwing naar de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2992](#)). Eisers staandehouding was derhalve onrechtmatig. [ECLI:NL:RBDHA:2019:900](#)

[Naar inhoudsopgave](#)